

— Остави тия слугини! Малко ли разправии съмъ имала и съ тѣхъ?! . . . Ами поблани, знаете я, що си изпатихме. . . .

Другаркитѣ ѝ я спогледаха, второчено мълчаливо.

— Слушайте да ви разправа. Бѣше коледни заговѣзни. Тѣкмо да вечеряме, братъ ми праща извѣстие да отидемъ у тѣхъ да заговѣмъ — той още се придържа о старото, като Отдохме. Ястието, рекохме си, ще остане за утрѣ, нѣма да се развали. Седѣхме до нѣкое врѣме, приказвахме, смѣяхме се. Връщаме се. Намираме вратнята отворена. Влизаме, приближаваме до кѣщата. Въ трапезарията свѣти, пердетата спуснати и се бѣбри. Хора вжтрѣ! Е, каква е тая?

Драганова издаде единъ викъ на страхъ и разтвори уши и очи да узнае края на тоя страшенъ разказъ. Цанева подзе:

— Много се уплашихъ. Кой гледа другото, ами дѣцата ми? Дръпамъ мѣжа си да се върнемъ назадъ да си не изпатимъ нѣщо, да идемъ и извѣстимъ на ближния участъкъ, моля му се, той не ще. Назърва прѣзъ пролукитѣ между пердето и прозореца и какво вижда? Единъ отъ участъка стражаръ се разположилъ на столъ до масата като у тѣхъ си: метналъ кракъ връзъ кракъ, запушилъ цигаре и прѣдъ него шишето съ вино и вазата съ цигарета отъ приемната, а насрѣща му се хили нашата хубосница. И приказватъ си свободно и сладко. Разбрахме каква е работата: щомъ сме излѣзли, слугинята е прѣспала дѣцата, па е повикала любовника си, или пъкъ самъ той се е присламчилъ — да си заговѣятъ; хапнали си и се забравили. Мѣжъ ми припна до участъка, дойде приставътъ съ двама стражари и всички изведнажъ влѣзохме. Съставиха актъ. Стаята пълна съ димъ отъ тютюнъ. Гостътъ не можеше да се държи на краката си. Извлѣкоха го другаритѣ му. Поразелникътъ съ чизмитѣ си оплѣскалъ бѣлата покривка на миндера . . . На сутринята изтирихме и слугинята. И приятеля ѝ не ще е постигнало добро: изгуби се отъ участъка. Вжѣщи нищо нѣма изгубено. . . .

Въпъ на двора се чу нѣкакъвъ шумъ.